

OD PETKA DO PETKA

Ženski pevski zbor **Kombinat**

Res je fantastičen, ta moj mož

Petek, 5. novembra

Budilka zazvoni ob šestih. Nisem jutranji človek, a tokrat presenetljivo hitro skočim iz tople postelje. Zato, ker je jutri sobota. In ker bomo kombinatke jutri prvič zapele v Mariboru. Pod tušem "nabrusim kose", v basovski izvedbi - je pač zgodaj. Tudi na poti iz Kopra v Ljubljano si čas krajšam s prepevanjem. Pesem upora je moja stalna sopotnica v zadnjem letu. Občutek imam, da z njo na ustih, v mislih in srcu zmorem prav vse. V Postojni poberem režiserja Sama Milavca in do Ljubljane imava že grobo izdelan scenarij, kako bova skozi sliko in besedo pomagala Zvezi prijateljev mladine, da bo lahko še naprej opravljala svoje plemenito poslanstvo. Pred španskimi borci se srečava s sopevko Uršo. In ko se mimo pripelje še naš Branko, se mi zdi, da sem prišla na vaje in ne na službeni ogled terena! Ko Urša z žarom pripoveduje, zakaj je prostovoljka, mi v glavi spet začne odzvanjati pesem. In narašča, ko vsi trije sedimo v dnevni sobi družine z devetimi otroki, ki so v preteklem letu izgubili mamo in doživeli cel kup nesreč. Ne utihne niti, ko mama samohranilka svoji deklici odgovori, da bo morala na nove superge počakati do naslednje plače. Ko se s Samom vračava v Koper, je najin scenarij precej drugačen. A odločenost, da narediva vse, kar lahko, je še močnejša. Doma zelo pozno padem v posteljo. Jutri je sobota, s Petro sva zmenjeni, mi bo uspelo biti točna? (Barbara K.)

Sobota, 6. novembra

Barbara je bila točna. Jaz pa tudi. Kar je pravzaprav precej spodbudno, glede na to, da kombinatke tako rade zamujamo ... Ko sva naložili še vino, ki smo ga Primorke zrihtale za pogostitev štajercev, sva ob pogledu na do vrha nabasan avto planili v smeh. "Ja, kam bomo pa Maksi dale?" sva se zarežali in odbrzeli proti Kopru. Maksimiljani pa ni bilo do smeha. Po telefonu se je pogovarjala z Vito Maverič, ki je bila očitno zelo zaskrbljena zaradi nedeljskega dobrodelnega koncerta za poplavljenec. "Boš videla, da bodo prišli ljudje; zadnjo minuto sicer, a prišli bodo," jo je tolažila naša Maksi, medtem ko smo drvele proti Ljubljani. Na avtobusu do Maribora je bilo kot vselej, ko se babe damo na kup - zelo hrupno. In zabavno. A prav to je čar našega zbora. Mislim, da smo s to mladostno vihravostjo okužile tudi naše pinkote, kot ljubkovalno pravimo pevcem Tržaškega pevskega zbora Pinka Tomažiča, s katerimi smo se sredi popoldneva dobili na tonski vaji v dvorani Union. Nikoli ne bom pozabila izraza na Poloninem obrazu, ki je naše vzornike in prijatelje iz Trsta končno slišala zapeti v živo. (Petra)

Nedelja, 7. novembra

V polsnu mi v glavi odmeva pesem, nekako mi ni do tega, da bi se do konca prebudila. Vonj kave mi prijetno draži nosnice, z napol odprtim očesom opazim skodelico na nočni omarici. Res je fantastičen, ta moj mož. Čeprav kot nova pevkica prejšnji večer nisem nastopala, se mi zdi, da moj glas hripavo zveni, ko še vedno v pižami sedim za kuhinjsko mizo in

ne neham govoriti. Nikoli si nisem mislila, da je lahko prodajanje majic adrenalinsko. Zakaj pojem v Kombinat? Predvsem zato, ker je v meni vedno telesa želja po večji aktivnosti in ker me apatija, ki se je razpasla v družbi, navdaja z občutkom nemoči. Opozarjamo lahko na različne načine in pesem je močno izrazno sredstvo. Srbi me jezik, vendar opomin, ki v obliki zoprnega kašlja prihaja iz grla, hitro postavi stvari na svoje mesto. Malo pred šesto iz gneče pred dvorano opazim Barbaro. Pomaha mi, naj pridem zraven. Kvišku dvignem roko, v kateri držim vstopnice. Poslušam pevke v rdečih majicah in se nasmiham v temo. Tudi sama nosim enako majico: one so na odru, jaz med občinstvom in pojem z njimi. Smo del istega, z rdečo kredo izpisanega poslanstva. (Ana)

Ponedeljek, 8. novembra

Ja, odrska žival sem. Pritrjujem Tini Maze in njeni izjavi, da treningov ne mara, tekme pa obožuje. Saj ne, da bi mi bile vaje odveč - z veseljem hodim pilit nove pesmi, pretresat ideje in se kajpak družiti s pisano ekipo, vendar pa mi pravi adrenalina in energijo dajo samo odrske deske, dvorane, ki naše glasove množijo na nepričakovane načine, in seveda občinstvo, ki nam vedno daje več, kot misli. Maribor je bil vse to - tekma par excellence, na kateri smo bili zmagovalci vsi, me, naši Tržačani in občinstvo, ki nam je rado pritegnilo, ko smo v predverju ponovili skoraj cel repertoar. Ob takih podaljških se mi vsakič zdi, da so koncerti šele ogrevanje. In ogrevanje ni bilo odveč že zato, ker nas je naslednji dan čakal še odmevnejši koncert, tisti za Barje. Ja, bil je utrip, ki dela utrujenost nepredstavljivo, luksuzna naelektrjenost, ko od vznemirjenja komaj zajameš sapo, in na koncu, v užitekarskem izdihu pod odejo, pravzaprav obžaluješ, da je že konec. Tudi zato je ponedeljek zame načeloma ploden in spočit dan, drugačen. Svinec v udih opozarja, da so dvajseta mimo, in tudi druga kava ne naredi misli na prevajalske strani, ki me čakajo, nič bolj znosne. A to ni prav velika cena za to, da sem lahko kar dvakrat pritegnila Jesihovemu verzu "živel sem ves dan". In da tako kot Tina zdaj vem, kako je zmagati v Mariboru. (Polona G.)

Torek, 9. novembra

Torek je in jutri gremo v napad! Danes ne. Mesec dni sem Kombinatova članica, ker sem sita odsotnosti družbenega konsenza o zagotovitvi človeka dostojnega življenja pri nas. Pojem v dobri družbi pametnih, ustvarjalnih, zanosnih, (so)čutnih ljudi, oprosite, žensk. V nedeljo sem na koncertu za poplavljenec prvič stala na odru in pela svojo najljubšo Jutri gremo v napad, ko sem samo sebe zaslišala, kako fušam. "Glih ko sem te pogledala, si imela taka usta!" mi je potem gestikuliral Mateja. To je moja najljubša rdeča pesem, in ko me čakata Durs ali roditeljski, si rdeče našminkam usta. Potem grem z vedno isto sliko pred očmi: četo mož v gozdu je strah, joj, jutri gremo v napad. Moški se oprimejo vsaj snega, vetra in lune, ker ni

druge, je treba iti! Pa se dan skokoma spreminja v en sam napad: peljem svojo hčer k dohtarci. Klicarim ljudi, ki bodo za portal Dom in stil naštevali novoletne želje. Pišem dva članka. Zvečer že članke v množini. Lektoriram. V župniji bo jutri predavanje o odnosih v družini - je obveščanje opravljeno? Kot partizanska mati pred branilca zelenjave postavim mineštro in čaakam. Tisti-ki-si-upa-živeti-zmano izumlja učinkovito opismenjevanje za drugošolca. Market zvečer mežika v nakupovalne vozičke, prodajalke so sive. Ta torek v tej Ljubljani bi bilo izpod stropa dobro slišati Internacionalo: "Za trenutek naj naši dragi utrujeni nakupovalci izpustijo svoje košare ... ker gremo v napad." Zoper konformizem. Danes. Potem pa spat! (Mirjam)

Sreda, 10. novembra

"Rezljam, sekljam in kuham kakor nora, le da zadovoljen dečko bo ..." Tako smo Reni zapele na dekliščini. Tisti večer se je v nas ukresala iskrica o zboru, ki je v dveh letih in pol prerasla v ogenj, ta pa je zagorel v pravi kres! Vsakokrat, ko se spomnim, kako smo glasno prepevale pozno v noč, se nejeverno nasmehnem: Pišuka, kaj se je takrat začelo! Zdaj, ko je za nami neverjeten vikend, dva izjemna koncerta in več kot 50 nastopov, vem: ne znam si več predstavljati življenja brez petkovih večernih vaj, brez pesmi upora, ki poženejo s svojim sporočilom kri po žilah, rosijo oko, dvigujejo glavo (in dlake na rokah), brez teh srčnih punc, s katerimi stojim na odru. Ko mi je neki dan rekel prijatelj, "boš videla, zdaj ti je O. K. peti v tem zboru, čez nekaj časa pa ga boš prerasla in se ti bo zahotelo novih izzivov", je bila moja reakcija takojšnja in odločna: Kombinata se ne more in ne da prerasti! To ni zbor, to je prepričanje, to so vrednote, ki jih hočem živeti! (Mirjana)

Četrtek, 11. novembra

Če me kdo opazuje, ko sem v avtu, verjetno misli, da sem pritegnjena - pojem na glas in poplesujem. Zadnjič sem se zalotila, da v ritmu tapkam po zavori. V mislih potujem čez minuli teden. Kaotična jutra. Glasba in petje v avtu. Odpovedani treningi Powerplata. Tudi dober namen, da začnem spet teči, se ne uresniči. Doma me čaka z večerjo najljubši. Lep občutek. Povem mu to. Lepo je večerjati skupaj s celo družino. V vse to - med vaje, nastope, delo - se prepletajo treningi otrok, glasbene šole, dejavnosti, pa ukraden čas za večerne pravljice in crkljanja. Skozi vse dneve hitenja, razpeta med družino in delo, toplo ostajajo v meni ubrani glasovi sopevk, moč našega sporočila, ki ga predajamo s pesmijo drugim in sebi. Misel na nesebično deljenje sveže pečenega domačega ajdovega kruha in jabolčno-čokoladnega peciva v avtobusu, na poti v sobotni sončni Maribor. Spomin na slast tonske vaje, ko glasbeniki uglašujejo inštrumente in v kakofoniji zvokov tonski mojstri postavljajo mikrofone in monitorje, lučkarji luči, vrvenje in vznemirjenje pred nastopom. Pa občutek, ko prvič slišim pinkote. Kako mogočno buči njihova in naša pesem! (Karmen)

